

Det er et fuldstændig umuligt Forhold, som aldrig har været kendt. Det er Generalstaben, som i dette Øjeblik trykker Geledet til Jorden, og det er det, Ministeren skulde være den første til at forhindre.

Saa siger den højtærede Minister, at han ikke har hørt nogen Misfornøjelse, han har ikke hørt Tale om, at der er taget fejl. Ja, jeg ved ikke, om man skal le eller græde over et saadant Forsvar. Tror den højtærede Minister da virkelig, at man kommer til ham og fortæller ham den Slags Ting? Han maa sige sig selv, at det er vanskeligt for ham at faa noget at vide af Hæren, da han ikke selv hører til den, da han ikke er opdraget sammen med disse Folk og ikke har faaet sin Uddannelse sammen med dem. At der skulde komme udenforstaaende Folk og fortælle ham om den Slags Ting, som han ikke selv er inde i eller kan forstaa, kan han dog ikke vente. Han maa desuden vide, at de Folk, som komme til ham i Embedssager, komme navnlig for at møde Velvillie, og saa komme de virkelig ikke for at begynde med at sige ham Ubehageligheder. Jeg tror heller ikke, at det er den rette Vej, hverken overfor ham og for Resten heller ikke overfor andre, til at faa det ført igennem, man ønsker. Det er altsaa ikke en Argumentation, man kan føre i Marken.

Den ærede Minister sagde, at han havde ikke hørt noget derom, men vi andre, som leve iblandt dem, dette angaar, have hørt saa meget desto mere, saa at det ikke er til at tage fejl af. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Det er lidt personligt overfor de vedkommende, der jo i og for sig ikke kunne gøre ved det, saa det vil jeg nu ikke inddene mig videre paa. Jeg vil hævde, at den almindelige Opfattelse i Hæren er, at der ikke alene kan tages fejl, men at der er taget fejl; derom er der ikke Tvivl.

Saa hævdede den højtærede Minister, at han ikke havde brudt — ja, jeg kan o. have taget fejl, for jeg hørte ikke alt i Gaar — Traditionens Løb paa dette Omraade. Men det er dog utroligt, at den højtærede Minister kan mene det. Jeg kan ifølge Udviklingen, med Bøgerne, Listerne over samtlige Avancementer i Haanden, paavise, hvorledes Traditionen har

været, hvorledes den er grundlagt i 1867 af General Raasløff og i 1880 af General Kauffmann. Se paa Rækken af Avancementer, se paa, hvad der er foregaaet i disse 37 Aar, og spørg saa, om det ikke er at bryde Traditionen at gaa ind paa et System, som aldrig nogen Sinde har været anvendt af disse Folk. Jeg kan gaa saa vidt at fortælle, hvad den højtærede Minister ganske synes at overse: at hvad der foregaar i dette Øjeblik, er kun foregaaet en eneste Gang tidligere, saa vidt mig bekendt, nemlig at man ved Udnævnelsen af to Stabsofficerer paa samme Dag lader den ene af dem, som er en Springer, springe sin Formand forbi, skønt de udnævnes samme Dag. Det er, hvad man i Almindelighed kalder en Utilbørlighed, som ikke bør finde Sted. Dette er kun sket een Gang før, nemlig i 1873 under General Thomsen. Det er den eneste Gang, jeg mindes, det er sket under Systemet af 1867. Det var dette, jeg sigtede til, da jeg i Gaar talte om Forfremmelser, som havde rystet Kadrerne, og som havde gjort, at man havde tabt Lysten til at fortsætte ad den Vej. Dertil kom man af den simple Grund, at der stod en ansvarlig Officer i Spidsen for Ministeriet, en Mand, som kunde tænke og føle med Officerskorpset, da han en Gang selv havde været i samme Stilling. Jeg tror, man vil indrømme, at naar to udnævnes til Oberstløjtnanter samme Dag, og den ene staar en halv Snes Numre bag den anden, er der ikke nogen god Mening i at sætte den førstnævnte forud i Kundgørelsen for den anden, thi derved faar han for al Fremtid Anciennetet, Lønning, Oprykning o. s. v. forud for den anden. I al Administration vil man anse dette for ganske urimeligt, men det er dog det, som sker under dette System.

Saa sagde den højtærede Minister atter i Gaar — og det er vistnok en af de Ting, som den højtærede Minister har sagt, hver Gang han har søgt at forsvare sit System —, at han tager baade det juridiske og det moralske Ansvar. Ja, det lyder jo udmærket smukt, men Betingelsen for, at det kan faa reel Betydning, er den, at Ministeren er sig Rækkevidden deraf fuldt ud bevidst, og det mener jeg, Ministeren ikke kan være, hvad det moralske angaar, for saa kunde han ikke